

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

af Landbrugsejendomme til Anskaffelse af Saasæd, Frø og Kunstgødning.

Den første af disse Ændringer gaar ud paa, at Panteretten forlænges for 3 Maaneder fra 1. December 1938 til 1. Marts 1939. En anden af Ændringerne gaar ud paa, at Pantebrevens Udsættelse af Pante-registrene ligeledes udskydes i tre Maaneder, nemlig fra Udgangen af dette Aar til Udgangen af Marts 1939. Den tredje Ændring angaar Bestemmelsen om, hvem der skal foretage Udpantning, hvis en saadan bliver nødvendig, og det foreslaas, at Stykket herom affattes saaledes: „Udpantningen skal uanset Fordringens Størrelse paa Landet foretages af Sognefogeden, medmindre ganske særlige Grunde, navnlig Sognefogedens Inhabilitet, i enkelte Tilfælde taler herimod.“

Aarsagen til dette lille Lovforslags Fremsættelse er, at en hel Række Landmænd paa Grund af Mund- og Klovesyge i deres Besætninger er forhindret i at afsætte deres Produkter og derfor ikke ser sig i Stand til i Tiden inden 1. December at betale den Gæld, de her har paadraget sig. En tilsvarende Udsættelse har tidligere været givet, nemlig for 2 Aar siden paa Grund af den ringe Høst, som dengang gjorde det berettiget at foretage en saadan Udsættelse.

Lovforslaget er vedtaget i Folketinget, og jeg skal tillade mig at anbefale det til Gennemførelse ogsaa i det høje Landsting og helst saaledes, at det kan træde i Kraft saa hurtigt som muligt, da Bestemmelserne skal gælde fra 1. December d. A.

Jensen-Aale: Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling.

Møller Nørgaard: Det foreliggende Lovforslag gaar, som den højtærede Landbrugsminister nævnte, ud paa at indføre tre Ændringer i den gældende Lov. Da Lovforslaget blev forelagt af Det frie Folkeparti i det andet høje Ting, indeholdt det en Bestemmelse om, at Fristen for Retten til Udpantning skulde forlænges med 2 Maaneder, nemlig fra 1. December 1938 til 1. Februar 1939. Motiveringen for Forslaget var som anført i Bemærkningerne og som nævnt af den højtærede Landbrugsminister, at Forholdene i Landbruget for Øjeblikket med Mund- og Klovesygen og de, jeg havde nær sagt katastrofalt lave Kornpriser gav mere end Grund nok til at forelægge et saadant Forslag.

Da Lovforslaget var til første Behandling i det andet høje Ting, gik Venstres Ordfører stærkt ind for, at Fristen for Foretagelse af Udpantning burde forlænges med 1—2 Maaneder ud over det i Lovforslaget foreslaede. Landbrugsministeren bebudede ogsaa, at han, hvis Lovforslaget kom i Udvalg, vilde stille Ændringsforslag. Udvalget blev nedsat, og man enedes der om det af den højtærede Landbrugsminister stillede Ændringsforslag, der gik ud paa, at Fristen forlænges med 3 Maaneder, altsaa til 1. Marts 1939. Jeg synes, at det nu foreliggende Lovforslag betyder en væsentlig Forbedring i Forhold til det oprindelig forelagte, og mit Parti paaskønner den Forbedring, som Lovforslaget er undergaaet. Vi vil derfor anbefale Lovforslaget til en baade hurtig og velvillig Behandling.

Lange: Mit Parti vil ogsaa stemme for dette Lovforslag, som jeg kan anbefale til hurtig Gennemførelse, men jeg vil gerne føje til: ikke uden Betænkelighed med Hensyn til Forlængelsen af Udpantningsfristen. Ganske vist er det Fordringshaveren, der bestemmer, om han vil give denne Udsættelse, men selve Gennemførelsen af Lovforslaget er Udtryk for visse Løfter til de Folk, der har udstedt Høstpantebreve, om, at de skal kunne faa Lov til at betale paa et senere Tidspunkt. Det er jo en meget lang Kredit, da det drejer sig om Varer, der er leveret i Februar—Marts, og som skulde have været betalt den 1. Oktober. Med denne Betaling er der først givet Udsættelse til 1. December, og nu bliver der det yderligere til 1. Marts. Man tænker ikke paa Kreditor, det er man aldrig tilbøjelig til, men undertiden kan de Kreditorer, der skal give den lange Kredit, maaske være lige saa daarligt stillede som de, der skal betale. Alene dette er en Betænkelighed; men yderligere kan man ikke komme uden om, at de Folk, der skal betale deres Høstpantebreve, kan være fristede til at fodre for meget op; saa at de paa Udpantningstidspunktet ikke har tilstrækkeligt til Dækning. Jeg tror, at man gør de Folk, der betaler deres Høstpantebreve ved Forfaldstid eller kort efter, en daarlig Tjeneste ved at gøre Sikkerheden, som Høstpantebrevene skulde være Udtryk for, problematisk. Jeg er derfor, som jeg begyndte med at sige, betænkelig ved den stærkt forlængede Frist. Jeg erkender, at der er særlige Forhold til Stede i Aar med Hensyn til Mund- og Klovesygen, men om det er tilstrækkeligt Grund til en